

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. София, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станимира И.

Членове: Райна Мартинова
Петър Милев

при участието на секретаря Кристина П. Георгиева
като разгледа докладваното от Станимира И. Въззивно гражданско дело № 20221100511626 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 8496/25.07.2022г. поправено по реда на чл. 247 от ГПК с Решение № 9966/12.09.2022г. по гр.д. № 7028 по описа за 2022г. на Софийски районен съд, 32-ри състав е признато за установено на основание на чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 432 от ТЗ вр. с чл. 79 от ЗЗД че **С. Д. Н.**, ЕГН ***** дължи на „**К.И.**”ООД, ЕИК 1***** заплащане на сумата от **1146,06лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението – 03.11.2021 г., до изплащането ѝ, представляващи неплатена главница по договор за потребителски кредит „Екстра” №102146/22.05.2020г.; сумата от **139,11лв.**, представляващи обезщетение за забава за периода от 23.08.2020г. до 02.11.2021г., за които е издадена заповед за изпълнение по заповедно дело № 63005/2021г по описа за 2017г. на Софийски районен съд, като **С. Д. Н.**, ЕГН ***** е осъдена да заплати на „**К.И.**”ООД, ЕИК 1***** на основание на чл. 78, ал.1 от ГПК съдебни разноси от 483,60лв. по заповедно и по исково дело, като неоснователни са отхвърлени искове за горницата над 1146,06лв. до 1666,66лв. и за горница

над 139,11лв. до 202,23лв., като „**К.И.**”ООД, ЕИК 1***** е осъдено да заплати на адв. К.Б. на основание на чл. 78, ал. 3 от ГПК вр. с чл. 38, ал.2 от ЗАдв. възнаграждение от **201,98лв.**

С Определение № 23287/12.09.2022г. по гр.д. № 7028/2022г. на СРС, 32-ри състав са отхвърлени молбите на страните по чл. 248 от ГПК .

Срещу така постановено решение е депозирана въззивна жалба вх.№ 170754/16.08.2022г. по входящия регистър на СРС от ответника по исковете - **С. Д. Н.**, ЕГН ***** в частта, в която исковете **са уважени** . Изложил е съображения, че решението в тази част е неправилно, постановено при нарушение на съдопроизводствени правила и на материалния закон. Посочил е, че своевременно бил оспорил сключването на договора за кредит, но ответникът не доказал сключването му, неясно било защо районният съд приел за установено съществуването на правоотношението по този договор. Получаването на сумата от 2000лв. не доказвала това правоотношение. Дори да се приемело, че такъв договор е сключен, той бил недействителен. Правилно било прието от районния съд, че клаузата за възнаградителна лихва от 36% е нищожна, че таксата Гарант следвало да се включи в ГПР, и че ако е била включена значително щял да се надвиши размер на разходите и то над допустимия по ЗПотрКр. Така било установено по делото, че договорът е нищожен, неправилно били присъдени главница и лихва за забава. Иск бил предявен на договорно основание и не можело да се уважи на основание на чл. 23 от ЗПотр, която уреждала хипотеза на неоснователно обогатяване. Претендирал е разноски. Процесуалният му представител е претендирал възнаграждение на основание на чл. 38, ал.2 от ЗАдв.

Въззиваемият- ищец **К.И.**”ООД, ЕИК 1***** в предоставения срок е оспорил жалбата. Посочил е, че решението в обжалваната част е правилно. Договорът бил сключен по електронен път, сумата била предоставена, нямало друго основание за същото освен сключения договор. Претендирало е разноски.

Срещу така постановеното определение са депозирани:

1. частна жалба вх. № 198402/23.09.2022г. по регистъра на СРС от **К.И.**”ООД, ЕИК 1***** в частта, в която молбата му по чл. 248 от ГПК е отхвърлена . Посочило е, че не било доказано основание да се претендира от адв.Б. възнаграждение по чл. 38, ал.2 от ЗАдв. Своевременно направил

възражение за прекомерност на претендираното, делото не се отличавало със сложност, а и фактите на които основавал исковете били идентични и нямало основание по всеки иск да се определя отделно възнаграждение.

Ответникът по частната жалба – адв. КК.Б. като пълномощник на ответника по исковете е оспорила жалбата. Посочила е, че нямало основание да се намалява присъденото от СРС възнаграждение. Не следвало до доказва наличието на основание за предоставяне на безплатна правна помощ, определеното от СРС не надхвърляло дължимото.

2.частна жалба вх. № 200544/27.09.2022г. по регистъра на СРС депозирана от адв. М.Л. Л. като пълномощник на С. Н. в заповедното дело в частта с която е отхвърлено искането му за присъждане на възнаграждение за оказаната ѝ безплатна правна помощ в хода на заповедното дело. Посочил е, че такова му се дължи, оказал бил правна помощ в заповедното дело, същата била безплатна и доказателство за същото своевременно представил.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба вх. № 25718/11.02.2022г. на „К.И.”ООД, ЕИК 1*****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****”, вх. ***** и съдебен адрес: адв. Р. Д., гр. София, бул. „****”, вх. ***** срещу С. Д. Н., ЕГН ***** с която е поискало от съда на основание на **чл. 422 вр. с чл. 415 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 9 и сл. от от Закона за потребителския кредит вр. с чл. 6 от ЗПФУР вр. с чл. 79 и от ЗЗД**, да признае за установено, че С. Д. Н., ЕГН ***** дължи на „К.И.”ООД, ЕИК 1***** заплащане на сумата от **1666,66лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението – 03.11.2021 г., до изплащането ѝ, представляващи неплатена главница по договор за потребителски кредит „Екстра” №102146/22.05.2020г.; сумата от **202,23лв.**, представляващи обезщетение за забава за периода от 23.08.2020г. до 02.11.2021г., за които е издадена заповед за изпълнение по заповедно дело № 63005/2021г по описа за 2017г. на Софийски районен съд, като му се присъдят разноси. Навело е твърдения, че ответникът кандидатствал за кредит чрез интернет - сайт на ищеца , предоставил личните си данни като попълнил заявка при условията на финансова услуга от разстояние, по тази заявка служител на ищеца се свързал с ответника по телефона, ответникът

потвърдил самоличността си, истинността на предоставената информация и желанието да получи кредит от 2000лв., по ел.поща му били изпратени електронен формат на договора и с избиране на изпратения му линк ответникът потвърдил сключването на договор за потребителски кредит „Екстра” № 102146/22.05.2020г и желание сумата да му се плати чрез „Изипей”АД срещу представяне на лична карта. Ответникът избрал за обезпечаване на задълженията гаранция да предостави от Б. Корп”ООД , с което дружество ищецът имал договор, като с чл. 4 от договора се съгласил да плати такса за същото в размер на добавени към месечната му вноска суми. Преддоговорната информация по ЗПК и ОУ били предоставени на ответника по електронна поща. Задълженията по кредита били за общо 3728лв., които следвало да плати на 12 месечни вноски, платени били само първите две вноски. Дължало се обезщетение за забава в размер на законната лихва Оспорил е поради прекомерност претенцията за заплащане на възнаграждение за адвокат на насрещната страна.

Ответникът С. Д. Н., ЕГН ***** в предоставения срок е оспорил исковете. Посочила е , че не била сключила договор с ответника под формата на електронен документ, съгласно изискванията на ЗПФУР, ЗПУПС и ЗЕДЕУУ. Отделно, представеният договор не отговарял на изисквания на ЗПотрКр и бил недействителен. Не били спазени изискванията за шрифт и форма, не се съдържал погасителен план, лихвен процент на ден, нито информация за правото му при погасяване на главница да получи безвъзмездно извлечение от сметка под форма на погасителен план за извършените и предстоящите плащания. Нямало доказателства че била получила сумата от 2000лв. Размер на сумата по договора за кредит обосновавал извод, че разходите са 1728лв., а това надвишавало допустимия размер на ГПР, тази сума не съответствала на посоченото 49,70% като ГПР Не ставало ясно как е формиран ГПР. Договорът бил нищожен поради противоречие със закона и с добрите нрави, таксата гарант от 1440лв. била скрита лихва, нищожна била и клаузата за възнаградителна лихва в размер на 36% поради същите причини. Кредитът бил обезпечен с гарант и лихвата от 36% противоречала на добрите нрави Недействителността на договора водела до неоснователност на исковете , те били предявени на договорно основание и не можело да се уважат на основание на неоснователно обогатяване. Претендирала е разноски, процесуалният ѝ представител е претендирал

възнаграждение по реда на чл. 38, ал.2 от ЗАдв.

По делото е приложено заповедно дело № 63005/2021г. по описа на СРС, съгласно което по заявление вх. № 81157/03.11.2021г. е издадена заповед за изпълнение, с която е разпоредено **С. Д. Н.**, ЕГН ***** да заплати на **„К.И.”ООД**, ЕИК 1***** сумата от **1666,66лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението – 03.11.2021 г., до изплащането ѝ, представляващи неплатена главница по договор за потребителски кредит „Екстра” №102146/22.05.2020г.; сумата от **202,23лв.**, представляващи обезщетение за забава за периода от 23.08.2020г. до 02.11.2021г., съдебни разноски от **239,21лв.**, за така издадена заповед длъжникът е уведомен на 01.12.2021г., на 06.12.2021г. е депозирано възражение срещу заповедта, с която е посочено че не дължи задълженията по заповедта, не са посочени конкретни основания за същото, претендирани са разноски за възнаграждение за адвокат, представлявал го безплатно, на 21.01.2022г. . заявителят е уведомен за необходимостта да представи в едномесечен срок от съобщението доказателства, че е предявил иск за установяване на вземанията по заповедта и такива е представил на 11.02.2022г.

Приета е неподписана заявка № 102146/22.05.2020г. съгласно която **С. Д. Н.** през интернет-сайт на ищеца е подала искане за кредит от 2000лв., сума за връщане **4160лв** с крайна дата 22.05.2021, като е поискала като обезпечение да **има банкова** гаранция, сумата да ѝ се предостави чрез „Изипей“, посочила е личните си данни, декларирала е заплата от 610лв., други доходи от 2000лв.

Приет е документ озаглавен договор за потребителски кредит „Екстра” № 102146/22.05.2020г. без положени саморъчни подписи за страните, сочещ, че е сключен по реда на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, Закона за електронния документ и електронния подпис, съгласно който ищецът се е задължил да предоставени на ответника кредит от 2000лв. за задоволяване на потребителски нужди, платими в брой на каса на Изипей”АД която сума следва да се върне за 12 месеца на равни месечни вноски, като ида се плати възнаградителна лихва от 36% годишно, който за 12 месеца е 288лв., ГПР от 49,70%, отделно и такса Гарант от 1440лв. платима на вноски в срока на вноските по договора. В договора се съдържа погасителен план, сочещ размер на всяка вноска и падежа ѝ – 22-ро число на месеца, общ размер от по 310,67лв., само последната 310,63лв., като е

посочено как е формирана всяка вноска – размер на главница, размер на възнаградителна лихва, размер на таксата Гарант. В договора е посочено, че приложими са Общи условия. Съгласно т. 4 от договора за гарантиране на задълженията по договора кредитодателят е избрал кредитодателят да **ангажира дружество гарант**, като кредитополучателят се е задължил да плати в полза на кредитодателят „такса гарант”.

По делото са приети Общи условия, съгласно чл. 4 които кандидатът чрез обявената на сайта на кредитодателя информация избира вида, сумата, периода на кредита, информира се за размер на лихва, като чрез регистрационна карта от сайта подава заявка за избрания вид услуга, въвежда личните си данни в заявката. Съгласно чл. 4.4. от ОУ с маркиране на полето „Съгласен съм с ОУ” и натискане на бутона „потвърди” кандидатът се съгласява с ОУ. Съгласно чл. 4.8. от ОУ потвърждаването на заявката става чрез активиране на линк, изпратен на посочения от него ел.адрес и това съгласно чл. 4.9. от ОУ е условие тази заявка да бъде разгледана. След потвърждаването на заявката на кандидата съгласно чл. 4.10. на него му се изпраща **линк към договора** - „Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредити” и кандидат следва да потвърди същия, това потвърждаване означава, че има сключен договор. Съгласно чл. 8 от ОУ кредитополучателят е длъжен да предостави гаранция, обезпечаваща задълженията му по договора за кредит, като в случай че избере такава да се предостави от одобрено от кредитодателя дружество, то гаранционните такси се събират от кредитодателя от името на дружеството, избрано от него, като отношенията между двете дружества се уреждат с договор.

Приет е договор от 25.10. 2014г. за предоставяне на гаранция, съгласно който ищецът и Б.К.” ООД са се съгласили Б.К.”ООД за гарантира вземанията на ищеца по отпуснати потребителски кредити, ако тази опция се избере от потребителите срещу възнаграждение в размер на „таксата Гарант”, договорена по всеки отделен договор за потребителски кредит.

По делото е приета неоспорена от страните разписка №0700010977152570/22.05.2020г., носеща подпис, положен за ответника, съгласно която на 22.05.2020г. ответникът е получил сумата от 2000лв. в брой от Изипей”АД като плащане от „К.И.”АД по договор 102146/22.05.2020г.

Приети са извлечения, съгласно които на 29.10.2020г. и на 23.07.2021г. С. Д. Н. е наредила по сметка на К.И. суми съответно от 320,99лв. и от 339,95лв.

Приета е разписка, съгласно която на 22.05.2020г. С. Н. е платила 193лв. такса с 50% отстъпка, което плащане е направено по система за електронни плащания Е-рaу.bg.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивния съд се произнася служебно по валидността на решението а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси въззивния съд е ограничен от посоченото в жалбата.

В конкретния случай постановеното по делото решение е валидно и в обжалваната част е допустимо.

По правилността на решението в обжалваната част :

Предявените иски са с правно основание чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 9 и сл. от Закона за потребителския кредит.

Съгласно разпоредбата на чл. 9 и сл. от Закона за потребителския кредит (ЗПК) „договорът за потребителски кредит” е писмен договор с конкретни реквизити, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, отсрочено или разсрочено плащане, лизинг и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Страни по договора за потребителски кредит са „потребителят” и „кредиторът”, като „потребител” е всяко физическо лице, което е страна по договор за потребителски кредит и не действа в рамките на своята професионална или търговска дейност, а „кредитор” е всяко физическо или юридическо лице, което предоставя потребителски кредит в рамките на своята професионална или търговска дейност.

Формата за действителност на договора за потребителски кредит съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗПК е писмена, като се счита за спазена ако документът е на хартиен или друг траен носител, като по ясен и разбираем начин сочи клаузите, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. Съгласно §1, т. 10 от ДР на ЗПК "траен носител" е всеки носител,

даващ възможност на потребителя да съхранява, адресирана до него информация по начин, който позволява лесното ѝ използване за период от време, съответстващ на целите, за които е предназначена информацията, и който позволява непромененото възпроизвеждане на съхранената информация/.

ЗПК допуска сключването на договор за потребителски кредит от разстояние – по правилата на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР) - арг по чл. 5, ал. 9 и ал. 13 от ЗПК. Договорът за потребителски кредит отговаря на определението за финансова услуга по § 1, т. 1 от ДР на ЗПФУР . Съгласно § 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР "средство за комуникация от разстояние" е всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременно физическо присъствие на доставчика и на потребителя. При сключване на потребителски договор за кредит от разстояние доставчикът на услугата следва да предостави на потребителя стандартния европейски формуляр съгласно приложение 2 на чл. 5 от ЗПК.

Съдът приема, че по делото не е установено страните да са сключили действителен договор за потребителски кредит № 61634/13.10.2016г., сключен от разстояние. Изискванията за сключване на такъв договор са посочени в чл. 5, чл. 10, чл. 11 от ЗПК. Твърденията на ищеца, че договор е сключен от разстояние по смисъла на ЗПФУР , не водят до извод, че за ищеца е отпаднало задължение за предоставяне на ответника на преддоговорната информация по стандартния европейски формуляр съгласно приложение № 2 към чл. 5, ал.2 от ЗПК, както и за информацията по чл. 10 и чл. 11 от договора. При оспорване на автентичност на договора в тежест на кредитодателя е да установи същата в хипотеза, в която се твърди, че договорът е сключен по реда на ЗПФУР и ЗЕДЕП. По делото не е установено ищецът да е предоставил на ответника необходимата преддоговорна информация, нито че е получил неговото съгласие за сключване на договора. **Твърденията на ищеца в исковата молба за разменени по електронна поща с ответника документи, за проведени телефонни разговори не са установени по делото.** Разпоредбата на чл. 18, ал. 1 ЗПФУР задължава доставчика да доказва, че е изпълнил задълженията си предоставяне на информация на потребителя; че е спазил срокове по чл. 12 и че е получил съгласието на потребителя за сключването на договора . За доказване на

електронни изявления , каквито са твърденията на ищеца по делото се прилага Законът за електронния документ и електронния подпис (ЗЕДЕП), като изявленията, направени чрез електронна поща, се записват със съгласието на другата страна и имат съгласно чл. 18, ал. 3 от ЗПФУР доказателствена сила за установяване на обстоятелствата, съдържащи се в тях .

Електронното изявление съгласно чл. 2 и чл. 3 от ЗЕДЕП е предоставено в цифрова форма словесно изявление, което може да съдържа и несловесна информация, а електронното изявление, записано на магнитен, оптичен или друг носител с възможност да бъде възпроизведено, съставлява електронен документ. Електронното изявление се счита за подписано при условията на чл. 13, ал. 1 от ЗЕДЕП , съгласно който в редакцията му към сключване на процесния договор, за електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство. Законът придава значение на подписан документ само на този електронен документ, към който е добавен квалифициран електронен подпис , но и допуска страните да се съгласят в отношенията помежду си да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен - чл. 13, ал. 3 и ал. 4 ЗЕДЕП. При установяване на тези предпоставки, следва да се обоснове извод, че е създаден и подписан електронен документ. Възпроизвеждането на електронния документ върху хартиен носител не променя характеристиките му. Съгласно чл. 184, ал. 1, изр. 1 ГПК, той се представя по делото именно върху такъв носител, като препис, заверен от страната. Ако другата страна не поиска представянето на документа и на електронен носител, преписът е годно и достатъчно доказателство за авторството на изявлението и неговото съдържание (В този смисъл Решение № 70 от 19.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 868/2012 г. , IV г. о., ГК, постановено по реда на чл. 290 ГПК).

В конкретния случай по делото не е установено страните да се съгласили да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен, поради което и не може да се приеме, че клиентът-кредитополучател е изявил своята воля за сключването на договора и е приел Общите условия. Представени са само заявка и договор на хартиен носител, които не носят подписа на нито една от страните. По делото не са представени изявления на ответника , че е запознат с условията по договора, с Общите условия и че ги

приема , не са представени доказателства за потвърждение на договор и на Общи условия, а доказателствената тежест за същото е на ищеца. Това следва по общите правила на чл. 154 от ГПК , но и с оглед на направеното в случая с отговора на исковата молба и поддържано с въззивната жалба оспорване на сключването на договора по реда на ЗПФУР вр. със ЗЕДЕП. Знанието на ищеца за лични данни на ответника само по себе си не може да обоснове извод, че страните са постигнали съгласие за договора. Следва да се посочи, че потвърждението на заявката чрез активиране на линк от сайта на ищеца съгласно чл. 4.8 от ОУ не е сключване на договора. Такова съгласие от ответника съгласно чл. 4.10 от ОУ е потвърждение на изпратения му договор - Стандартен формуляр за предоставяне на информация по потребителски кредити”. Доказателства за такова потвърждаване от ответника по делото не са ангажирани и съдът приема, че не е установено да е направено. В случая при направено изрично оспорване в отговора на исковата молба за сключване на договора по реда на ЗПФУР вр. със ЗЕДЕУУ, искане за промяна на доклада на СРС от ответника по исковете и допусната от СРС промяна на доклада по делото в първото о.с.з. , то ищецът е следвало да проведе нарочно доказване на сключването на процесния договор. За същото не е имало пречка при съобразяване на твърденията на ищеца за начина на сключване на договора – от разстояние, през интернет-сайт на ищеца при кореспонденция по електронна поща и с телефонни разговори. Част от тези обстоятелства ищецът е могъл да докаже чрез извлечения от електронна поща, друга част от тях би могъл да докаже чрез съдебни експертизи или с други доказателствени средства, но такова доказване по делото не е проведено от ищеца. Към горното следва да се добави, че в случая данните по представената заявка в частта за общия размер на задълженията и за обезпечението на задълженията не съответстват на посоченото в представения по делото договор за кредит, което е допълнително основание да се приеме, че не е доказано по несъмнен начин сключването на договора между страните.

Следва да се посочи, че разписката за получена сума, както и нарежданията за плащане на суми от ответника на ищеца не са от естество да обосноват извод за валидно сключено правоотношение по договора за кредит с индивидуализиращи белези , посочени от ищеца. Получаването на сумата от ответника предоставена му от ищеца не е достатъчно, за да възникне между страните договор за потребителски кредит. Последният за разлика от

договора за заем е формален с изисквания за конкретно минимално съдържание и форма, постигане на съгласие за съществени белези на правоотношението. Тези обстоятелства не са установени по делото, поради което и валидно правоотношение по договор за потребителски кредит, сключен от разстояние с белези, посочени от ищеца по делото не е установено да е възникнало между страните. Направените от ответника плащания в полза на ответника са от 29.10.2020г. и от 23.07.2021г. не сочат за основание на плащането процесния договор за кредит, тези плащания не съответстват на размер на вноски по погасителния план инкорпориран в договора , поради което и не доказват сключването на такъв. Допълнителен довод за този извод на съда са и съображенията, изложени по-горе за това че получаването на сумата не доказва сключването на договора с индивидуализиращи белези, посочени от ищеца..

С оглед гореизложеното съдът приема, че решението на районния съд в обжалваната част е неправилно и следва да се отмени, като исковете се отхвърлят. Безпредметно при този извод на въззивния съд е обсъждането на доводите на въззивника за недействителност на договора , основани на твърдения за липса на задължително съдържание по ЗПотрКр и противоречие с добрите нрави.

По частните жалби:

В случая в заповедното производство и в исковото производство ответникът по исковете е бил представляван безплатно от адвокат поради това че е материално затруднен. Същото е декларирано от ответника по исковете в договора за правна помощ и съдействие, не са ангажирани доказателства, които да опровергават тези му твърдения, поради което и съдът приема, че основание за оказване на безплатна правна помощ от ангажираните от ответника по искове адвокати е съществувало. Размерът на възнаграждението по чл. 38, ал.2 от ЗАдв. се определя от съда при съобразяване на сложността на делото, цената и броя на исковете, минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая районният съд е определил правилно минималния размер на адвокатските възнаграждения – 646,67 лв. при съобразяване на броя на исковете и цената им. Така съдът приема , че частната жалбата на ищеца срещу определението на СРС по чл. 248 от ГПК е неоснователна.

За заповедното производство на адв. Л., представлявал **ответника по**

исковете бесплатно следва да се присъди възнаграждение от 50лв. По заповедното дело за възнаграждението за адвокат на длъжника приложима е разпоредбата на чл. 6, т. 5 от Наредба № 1/2004г. В случая по заповедно дело е депозирано възражение чрез адвокат, но това възражение не съдържа конкретни оспорвания на задълженията, същото е по образец и не обосновава извод, че за подаването му е осъществена правна помощ, различна от попълване на предварително подготвен формуляр и то само в частта за лични данни на длъжника, дата и подпис. Така подаденото възражение обосновава извод, че в случая приложима е чл. 6, т. 5 от Наредбата. Не е доказано че е дадена писмена консултация, поради което и основание за приложимост на чл. 6, т.2 от Наредба № 1/2004г. не съществува. Разпоредбата на чл. 7, ал. 7 от Наредбата е приложима за заявителя, но не и за длъжника. Заявителят попълва заявление по образец, но същото следва да индивидуализира вземането и страните, искането към съда по начина, по който следва да се направи и исковата молба, поради което и основание за присъждане на възнаграждение по чл. 7, ал. 7 от Наредбата съществува. Попълването на лични данни в образец на възражение срещу заповедта е несъпоставимо с отговор на искова молба, поради което и основание при така хипотеза за присъждане на възнаграждение и на длъжника по чл. 7, ал. 7 от наредба №1/2004г. не съществува. С оглед гореизложеното определението на СРС в частта, с която е отказал на адв. Л. да се присъди възнаграждение от 50лв. за оказаната от него безплатна правна помощ в заповедното производство следва да се отмени и вместо това следва да се постанови друго с което на адв. Л. се присъди възнаграждение от 50лв.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на делото разноските следва да се поставят в тежест на ищеца. Така решението на СРС в частта, с която разноски са поставени в тежест на ответника по исковете следва да се отмени.

За производство пред СРС на адвБ. следва да се присъди възнаграждение в размер на още 444,69лв.

За производство пред СГС на въззивника се следват разноски в размер на 50лв. за държавна такса.

На адв. И. представлявал въззивника безплатно в производство пред СГС се дължи възнаграждение от 815лв. определено от съда при съобразяване на

цената на исковете, броя на същите и сложността на делото , минималния размер по наредба № 1/2004г. Съображения за основанията за присъждането на възнаграждението и за начина по който следва да се определи размер на същото съдът изложи при произнасянето си по частните жалби и е безпредметно да се повтарят същите.

За производство по частните жалби срещу определението по чл. 248 от ГПК разносните остават за страните така, както са ги направили, отговорност за такива не се разпределят по реда на чл. 78 от ГПК. Производството по чл. 248 от ГПК е продължение на делото във връзка с дължимостта и размера на направените съдебните разноси по делото. Това производство не е самостоятелно, а е способ за защита срещу неправилен съдебен акт в частта за разносните по делото без да се обжалва решението по предмета на делото. Произнасянето на съда по молба по чл. 248 от ГПК е по направено искане за коригиране на съдебен акт, за който вече съдебни разноси са присъдени и за това производство не се следват нови съдебни разноси. Предметът на производство по чл. 248 от ГПК не е самостоятелен като предмет на адвокатска защита и не следва да се допуска кумулиране на нови задължения за разноси в процеса относно дължимите съдебни разноси. По същите съображения не се дължат съдебни разноси и за производството по обжалване на определението по чл. 248 от ГПК. Не следва да се допуска кумулиране на нови задължения за съдебни разноси в процеса относно разносните. /В този смисъл Определение № 254/05.08.2020г. по ч.т.д. № 810/2020г. на ВКС, 1-во Т.О.; Определение № 278/01.07.2020г. по ч.гр.д. № 1338/2020г. на ВКС, 3-то Г.О.; Определение № 75/14.02.2019г. по ч.гр.д. № 4561/2018г. на ВКС, 3-то Г.О./.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 8496/25.07.2022г. поправено по реда на чл. 247 от ГПК с Решение № 9966/12.09.2022г. по гр.д. № 7028 по описа за 2022г. н а Софийски районен съд, 32-ри състав в частта, с която е признато за установено на основание на чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 432 от ТЗ вр. с с чл. 79 от ЗЗД че **С. Д. Н.**, ЕГН ***** дължи на „**К.И.**”ООД, ЕИК 1***** заплащане на сумата от **1146,06лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението – 03.11.2021 г., до изплащането й,

представляващи неплатена главница по договор за потребителски кредит „Екстра” №102146/22.05.2020г.; сумата от **139,11лв.**, представляващи обезщетение за забава за периода от 23.08.2020г. до 02.11.2021г., за които е издадена заповед за изпълнение по заповедно дело № 63005/2021г по описа за 2017г. на Софийски районен съд, като **С. Д. Н.**, ЕГН ***** е осъдена да заплати на „**К.И.**”ООД, ЕИК 1***** на основание на чл. 78, ал.1 от ГПК съдебни разноси от **483,60лв.** по заповедно и по исково дело , **както ОТМЕНЯ** и **Определение № 23287/12.09.2022г.** по дело № **7028/2022г.** на **СРС в частта, с която е отхвърлена молба по чл. 248 от ГПК** , депозирана от адв. М.Л.-пълномощник на **С. Д. Н.** по заповедно дело и **вместо това постановява:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни исковете, **предявени с** искова молба вх. № 25718/11.02.2022г. на „**К.И.**”ООД, ЕИК 1*****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****”, вх. ***** и съдебен адрес: адв. Р. Д., гр. София, бул. „****”, вх. ***** срещу **С. Д. Н.**, ЕГН ***** , с която е поискало от съда на основание на **чл. 422 вр. с чл. 415 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 9 и сл. от от Закона за потребителския кредит вр. с чл. 6 от ЗПФУР вр. с чл. 79 и от ЗЗД**, да признае за установено, че **С. Д. Н.**, ЕГН ***** дължи на „**К.И.**”ООД, ЕИК 1***** заплащане на сумата от **1146,06лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението – 03.11.2021 г., до изплащането й, представляващи неплатена главница по договор за потребителски кредит „Екстра” №102146/22.05.2020г.; сумата от **139,11лв.**, представляващи обезщетение за забава за периода от 23.08.2020г. до 02.11.2021г., за които е издадена заповед за изпълнение по заповедно дело № 63005/2021г по описа за 2017г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА „**К.И.**”ООД, ЕИК 1***** да заплати на адвокат **М.Л. Л.**, ЕГН ***** на основание на чл. 78, ал. 3 от ГПК вр. с чл. 38, ал.2 от ЗАдв. сумата от **50лв.** /петдесет лева/, представляващи възнаграждение за предоставена правна помощ на **С. Д. Н.**, ЕГН ***** по заповедно дело № 63005/2021г по описа за 2017г. на Софийски районен съд.

ПОТВЪРЖДАВА **Определение № 23287/12.09.2022г.** по дело № **7028/2022г.** по описа на **СРС**, 32-ри състав в частта, в която е оставена без уважение молбата на **К.И.**”АД по чл. 248 от ГПК.

ОСЪЖДА „**К.И.**”ООД, ЕИК 1***** да заплати на адвокат **К.И.Б.**,

ЕГН ***** на основание на чл. 78, ал. 3 от ГПК вр. с чл. 38, ал.2 от ЗАдв. сумата от **444,69лв.** /четиристотин четиридесет и четири лева и 0,69лв./ представляващи възнаграждение за предоставена правна помощ на **С. Д. Н.**, ЕГН ***** по исковото дело пред СРС.

ОСЪЖДА „К.И.”ООД, ЕИК 1***** да заплати на **С. Д. Н.**, ЕГН ***** на основание на чл. **78, ал. 3 от ГПК** сумата от **50лв.**, /петдесет лева/, представляващи съдебни разноски за производство пред СГС.

ОСЪЖДА „К.И.”ООД, ЕИК 1***** да заплати на адвокат **Н. И. И.**, ЕГН ***** на основание на чл. 78, ал. 3 от ГПК вр. с чл. 38, ал.2 от ЗАдв. сумата от **815 лв.** /осемстотин и петнадесет лева/, представляващи възнаграждение за предоставена правна помощ на **С. Д. Н.**, ЕГН ***** в производството пред СГС.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____